

160. Fohászokodom hozzád, Uram, Istenem!

Vad Péter Zsigmond

1. Fo-hász-ko-dom hoz-zád, U-ram, Is - te - nem! Kér-lek, ke-gyel-me-sen hall-gass meg en - gem,

3
Mert te - ben-ned so - ha nem volt két - sé - gem, A-zért most is te-hoz-zád e - se - de - zem.

2. Látod, Uram, igen megnyomorodtam. Előtted nagy nyavalyára jutottam,
De míg te szent Istenségedben bíztam, Soha semmiben el nem hagyattattam.

3. Reménységem míg el nem fogyatkozott, A te ígéreted nálam nyilván volt,
Hogy énnékem mind megadod azokat, Amiket én szívem tőled óhajtott.

4. Azért téged hívlak csak segítségre, És magamat nem is bízom senkire;
Én lelkemet vigyed hálaadásra, És szívemet juttasd nagy vigasságra.

5. Irgalmasságodat mikor hallhatom, Mindjárt elfelejtem minden bánatom;
Abban vagyon nékem nagy vigasságom, Bűneimnek bocsánatját hogy bírom.

6. Jelentsd nékem a te akaratodat, Fordítsd hozzám szent irgalmasságodat;
Add meg nékem most, amit tőled várok, Ezért dicséretet örökké mondok.

